

Nr 89.

Av herr **Ericson** i Boxholm, om *höjning av statsbidraget till avlöning av icke ordinarie polismän och fjärdingsmän.*

Enligt bestämmelserna i § 15, andra stycket i lag om polisväsendet i riket, utgår statsbidrag till de polismän eller fjärdingsmän, som ha ordinarie anställning, med hälften av den utgående lönen, och till icke ordinarie med en femtedel.

Genom att ersättningen av staten är högre då polis- eller fjärdingsmän beredas ordinarie anställning, har detta säkerligen bidragit till att en hel del mindre kommuner sammanslutit sig i polisdistrikt, anställt en helt avlönad fjärdingsman och på så sätt kommit i åtnjutande av det högre statsbidraget. Kommuner återigen, som icke lämpligen kunnat förena sig med annan kommun i detta avseende, ha bildat eget polisdistrikt, anställt en icke ordinarie fjärdingsman och på så sätt erhållit i ersättning av staten blott en femtedel av till fjärdingsman utgående avlöning.

De kommuner, som sålunda icke lämpligen kunnat eller som med hänsyn till tidsförhållandena och även ortsförhållandena icke ansett det vara behöfligt att anställa ordinarie polis- eller fjärdingsman, bli av staten i ersättningsavseende missgynnade.

Meningen med polislagens bestämmelser var ju bl. a. att bereda polismän och fjärdingsmän en fastare anställning samt att skälig lön skulle utgå i förhållande till arbetet.

Kommunerna hava säkerligen också, då de sökt ordna dessa angelägenheter, följt bestämmelserna härutinnan, men ha i ett flertal fall kommit i konflikt med de högre polismyndigheterna på detta område. I vissa fall torde dessa övermyndigheter förordat anställandet av ordinarie befattningshavare, varemot de kommunala myndigheterna ansett det vara obehöfligt, eller ock förordat och även fastställt högre lön till icke ordinarie befattningshavare, än vad de kommunala myndigheterna ansett vara skäligt.

Länsstyrelserna ha ju denna rätt, och i flera fall torde heller inga sakliga anmärkningar kunna göras emot förfaringssättet. Om emellertid de kommunala myndigheterna, under iakttagandet av all den försiktighet som tidsförhållandena kräva samt med hänsyn till arbetssbördans storlek, beslutat anställa en extra fjärdingsman, med en lön, som, i betraktande av att tjänsten icke ger innehavaren full sysselsättning, ansetts vara skälig, men övermyndigheterna förordat och även höjt denna lön så att den nära nog närmat sig i storlek med lägsta grundlön för ordinarie befattningshavare, bli dessa kommuners utgifter för nämnda fjärdingsmän betydligt högre, då ju i detta fall blott en femtedel av lönen erhålles åter av staten, än om fjärdingsmännen anställdes som ordinarie och med åtnjutandet av det högre statsbidraget.

Iakttagen försiktighet och sparsamhet kunna sålunda i vissa fall resultera i ökade utgifter för kommunerna.

Vissa olägenheter, som förefinnas med avseende på verkningarna av bestämmelserna om statsbidragets utgående, torde kunna elimineras genom att bestämmelserna i detta avseende ändras dithän, att statsbidraget utgår med hälften av utgående lönen till såväl ordinarie som icke ordinarie polis- eller fjärdingsmän.

Med stöd av ovanstående får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen beslutar företaga sådan ändring i § 15 i lag om polisväsendet i riket, att statsbidraget skall utgå med hälften av utgående lön till såväl ordinarie som icke ordinarie polis- eller fjärdingsmän, samt

att vederbörande utskott må företaga den förändring i lagtexten som kan bli erforderlig.

Stockholm den 20 januari 1932.

F. O. Ericson,
Boxholm.